

GALERIJA STUDENTSKOG CENTRA

Savska 25
41000 Zagreb, Jugoslavija
tel. (041) 277-843

ŠESTI ALELLOMORF

Realizacija: Damir Bartol
Ideja, scena, muzika, izvedba
Crtež, plakat
i pozivnica: Dubravka Šikić
Keramičko oblikovanje: Ranka Krnic-Šikić
Skulptura: Sekulić Miljenko
Video: John Sobota
i VIDES-SKUC
Fotografija: V. Gudac
Tekst: Zoran Šilović

POSTARINA
PLAĆENA
KOD POŠTE
41115

PRODUKCIJA br. 6: GALERIJA SC, ZAGREB 1984.

ŠESTI ALELLMORF

ŠESTI ALELLMORF

PRODUKCIJA br. 6: GALERIJA SC. ZAGREB 1984.

SINOC U GALERJI STUDENTSKOG CENTRA

Strašna Bartolova misao

Deset godina Kugla glumište je u prividno uređeni domaći kazališni svijet permanentno unosilo dimenziju uznemirenja, onaj vrstu nelagodnoću koju ne podnosi solidan građanin, akademik – esteta koji od svake umjetnine, ako već tako mora biti, očekuje najviše onu vrstu tzv. estetske angažiranosti kojom se uzbuđuje samo nekompromitirajući dio njegovog »javnog bića«. Kad se s pozornice u njega uvlače samo titraji načelno uspreme kritičke svijesti, kad se odložni angažman u njemu prelazi samo kao nostalgični remake nekad autentične i manje-više dobrovoljno napuštene mentalna (trek od tek i fi-zičke) akcije.

Kad je ono što se najviše očekuje ipak samo »estetsko prodrmanje«, a baš se ne želi i teže razmišljati, a kamoli traumatiziranje posredovanjem bilo koje vrste umjetnine, onda je jasno da poznati amalgam Kuglinog teatra u kojem su siiveni prvobitni naturalizam i njegov nrski opis, uvijek iznova proizvodi teže probavljivi mentalni nekaut. Difuzija izvornog sastava Kugla glumišta svadena danas na jedno ime – Damira Bartola – ali čovjeka »čvrste jezgre« Kugla – nije proizvela utrnuće osnovnog Kuglinog senzibiliteta.

Sinoćnja premijera predstave »ŠESTI ALELLMORF« u produkciji Galerije Studentskog centra svojom nas je žestinom uvjerila da je Bartol častan nosilac Kuglinog kazališnog genetskog koda. Uz tehničku suradnju Dubravke Šikić, Ranko Krnić, Šikić, Miljenka Sekulića, Johna Sobota, Vladimira Gudca i Zorana Silovića – Bartol je furioznim naturalizmom scenski iznio projekciju jedne moguće situacije: situaciju retardiranja-ljudskosti moguće je izjednačiti s inverzijom geneze, nekom vrstom kontraevolucije. Strašna misao obratnog puta, osobito u Bartolovoj scenskoj zamisli (pomognutoj tekstovnim predloškom Silovića koji problematizira ustaljenu genetsku sistematizaciju) pokazuje se kao ostvarivi SF-horror. U reduciranom »neorganskom« okolišu, zasićenom još samo staklenom prašinom zdrobljenih neonskih člevi, represivno ponavljajućim fragmentima »glazbe« i svijetala – ostaje čovjek-akter reduciran na svojstva kraj kojih se svi epiteti i najmračnije čovjekove otuđenosti cine blagi, ljudski i podnošljivi: Bartol-glumac se nije štedio: ono što je pokazao bila je neka vrsta »mazonizam-arta«.

A. LENDVAJ

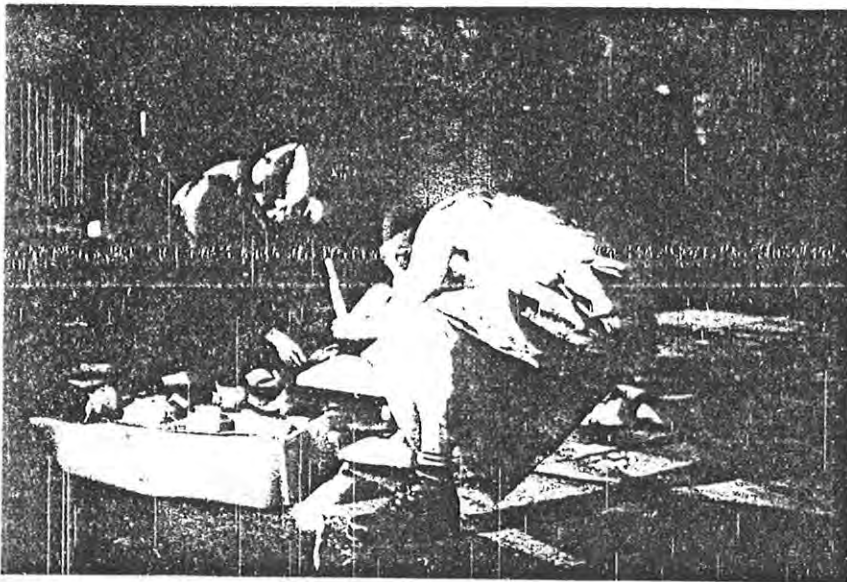
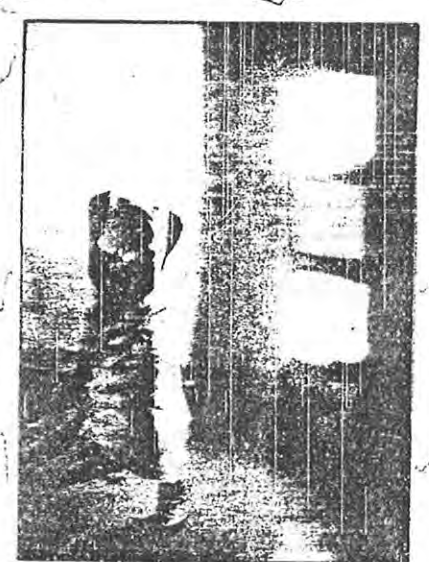
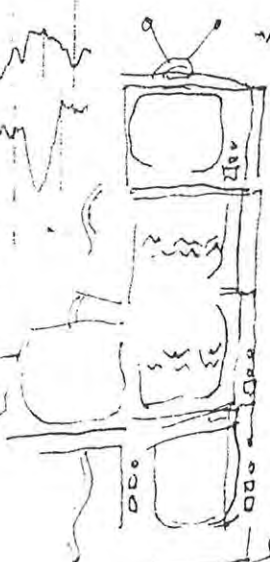

Foto: Đurđević / Zoran Filipović

Preteče speleologa zagrijeti uživaju pohotnu priku za sveopći pokret neinventivne pirogrija koji treba uzorak korake prosvjetljenja u toj grani nauke s težnjom ka izlasku iz oćina na evropsku tržnu zajednicu custolova prctusiovaći vñjednotama kontradikcija o sudnjem danu s blažom ironijom na kankature s diakara u svrhu propagiranja ostvarenja gigantskih dječjih planova potrebnih za kvorum raketne družine tehničara koji vladaju svjetskom pozornicom s podnožjem mentalitetu vodeći bitke za razoružanje s osloncem na osobne snage i velike koncentracije nuklearnih raketa iz kojeg je razloga mala kornjačica napustila zemlju i mi ne znamo što o tome piše u L'ESPRESSO i doobradi skakavci su također učinili isto pošto ne znaju što bi sa sobom i kako bi došlo do popuštanja sukoba supersila u svemiru da bi se zakonom promijenila nužda ali možda ne prevladava optimizam usrijed nemoguć odupiranja zudu vremena i zauvijek će se napustiti parkovi pod morem jer su nas se zastili U barikadama za umobolne sjede na jednoj nozi prikraćući vrijeme odlaska kajuci se za grijene svojih otaca koji izobvaju u ovoga svijeta i mašu grimiznim plaštovima bescijno lutajući po pustinjama upravljajući tokovima evolucije ratnika na metlama do propoka u ovom neprijateljskom svijetu napu razapatom između SMRTI
 ODUČMAK TEKSTA «DEVIJACIJE NA ASOCIJACIJE» KUKUJUE DRIJEMAVICE (IVANA - RANKA - KRNIC - ŠIKIC)

KUGLA BOMBARDIRANJE OSJETILA

Nakon mekane frakcije Kugla, o kojoj smo predstavi *Željezni jezz* u produkciji beogradskog SKC-a pisali prije nekoliko tjedana, u Zagrebu je (u produkciji Galerije Studentskog centra) izvela novi projekt i tzv. tvrda frakcija - kratko, sažeto, energično i sa sobi svojstvenom violentnošću. Iglejni voda i glavni izvođač predstave jest Damir Bartol Indijaneć, iz rekvizitarija nekadašnje jedinstvene Kugle poznat kao čovjek-riba.

Nakon *Alana Gigan*, *Neprikrivenih straha* i *Saslon* *alokomerte* *Rea* i *hard Kugla* i ova) put istražuju moguće granice poststovećenja rituala surove teatralnosti s lajnom ugroženog i usakaženog svijeta. Za razliku od mekane Kugle, koja bije isti svijet pokazuje poverljiviji način gledanja na svijet (smaga) svoju epotlašičku viziju glaciaciona, sučelnicima u ritualu, Bartol poređuje mećodom vlastite kože. On sa do sada u predstavama bio sva, udarni lancima, valjao posmrtnom

staklu, ali na mogući prigovor da je posrijedi puki teatarski i ekshibicionizam, treba naglasiti da je ipak riječ o vrhunski uigranom glumcu sa cjelovitom autorskom vizijom i najvjerovatnom sposobnošću samodiscipline.

U amonijentu ispunjenom otjecima industrijsko-kibernetičke civilizacije, u sudolom ritmu, u nemogućim sintetičkim zvukovima Sava, u različitim transmedijalnim sistemima (video, dijansektor, grafoskop), bombardirajući sučula publiku neprikrivenim lirijama, Bartol je, poput nekog suvremenog historičnog maga, izvodio četredesetak minuta svoju gročevitu koreografiju da bi, na kraju, podsjećajući na nekakvu urogu glumca-zrve, ostao ležati zatručen smućanom i neriješeno predstave. A publika - kao što to često biva pri novim kazalnim tendencijama, ne znajući je li predstava završila o život počeo je prije njoge napustiti scenu. (Vesna Kesic)